

In 1830 lag er op slechts enkele kilometers van wat nu de stad Cincinnati is een onafzienbaar en bijna ononderbroken woud. Het hele gebied werd nog maar amper door kolonisten bewoond die, onmiddellijk nadat ze redelijk bewoonbare huizen uit de wildernis hadden gehouwen en die mate van welvaart hadden bereikt die wij tegenwoordig behoeftig zouden moeten noemen, gedreven door één of andere geheimzinnige impuls in hun natuur alles weer opgaven en verder naar het westen trokken en om daar nieuwe gevaren en noden te ontmoetten bij hun pogingen om de schamele gemakken waarvan ze vrijwillig hadden afgezien te herwinnen. Velen onder hen hadden dat gebied al vaarwelgezegd om zich in nog meer afgelegen gebieden te vestigen, maar onder degenen die gebleven waren bevond zich een man die als één van de eersten was aangekomen. Hij woonde helemaal alleen in een huis van houtblokken dat aan alle kanten omgeven werd door het grote woud, en hij leek een onderdeel te zijn van de melancholie en de stilte van het woud want niemand had hem ooit zien glimlachen of een overbodig woord horen spreken.

Hij voorzag in zijn weinige behoeftes door de verkoop of het ruilen van de huiden van wilde dieren in de stad aan de rivier, want hij verbouwde helemaal niets op het land, dat hij, indien noodzakelijk, had kunnen opeisen via het recht van ononderbroken bezit.

Er waren sporen van 'verbeteringen' - een paar hectare grond in de onmiddellijke nabijheid van het huis